114.
AN-NAS
MANKIND
EMBEREK

Introduction to Surah An-Nas (Mankind)

Sayyid Abul Ala Maududi - Tafhim al-Qur'an - The Meaning of the Qur'an

Please note that the following introduction is for both Surah Al Falaq (113) and Surah An Nas (114).

Name

Although these two Surahs of the Qur'an are separate entities and are written in the *Mushaf* also under separate names, yet they are so deeply related mutually and their contents so closely resemble each other's that they have been designated by a common name *Mu'awwidhatayn* (the two Surahs in which refuge with Allah has been sought). Imam Baihaqi in *Dala'il an-Nubuwwat* has written that these Surahs were revealed together, that is why the combined name of both is *Mu'awwidhatayn*. We are writing the same one Introduction to both, for they discuss and deal with just the same matters and topics. However, they will be explained and commented on separately below.

Period of Revelation

Hadrat Hasan Basri, 'Ikrimah, 'Ata' and Jabir bin Zaid say that these Surahs are Makki. A tradition from Hadrat 'Abdullah bin 'Abbas also supports the same view. However, according to another tradition from him, it is Madani and the same view is held also by Hadrat 'Abdullah bin Zubair and Qatadah. One of the traditions which strengthens this second view is the *Hadith* which Muslim, Tirmidhi, Nasa'i and Imam Ahmad bin Hanbal have related on the authority of Hadrat 'Uqbah bin 'Amir. He says that the Holy Prophet (upon whom be peach) one day said to him: "Do you know what kind of verses have been revealed to me tonight? These matchless verses are *A'udhu bi-Rabbil-falaq* and *A'udhu bi-Rabbin-nas*. This *Hadith* is used as an argument for these Surahs to be Madani because Hadrat 'Uqbah bin 'Amir had become a Muslim in Madinah after the *hijrah*, as related by Abu Da'ud and Nasa'i on the basis of his own statement. Other traditions which have lent strength to this view are those related by Ibn Sa'd, Muhiyy-us-Sunnah Baghawi, Imam Nasafi, Imam Baihaqi, Hafiz Ibn Hajar, Hafiz Badr-uddin 'Ayni, 'Abd bin Humaid and others to the effect that these Surahs were revealed when the Jews had worked magic on the Holy Prophet (upon whom be peace) in Madinah and he had fallen ill under its effect. Ibn Sa'd has related on the authority of Waqidi that this happened in A.H. 7.

But as we have explained in the Introduction to Surah Al-Ikhlas, when it is said about a certain Surah or verse that it was revealed on this or that particular occasion, it does not necessarily mean that it was revealed for the first time on that very occasion. Rather it sometimes so happened that a Surah or a verse had previously been revealed, then on the occurrence or appearance of a particular incident or situation, the Holy Prophet's attention was drawn to it by Allah for the second time, or even again and again.

In our opinion the same also was the case with the *Mu'awwidhatayn*. The subject matter of these Surahs is explicit that these were sent down at Makkah in the first instance when opposition to the Holy Prophet there had grown very intense. Later, when at Madinah storms of opposition were raised by the hypocrites, Jews and polytheists, the Holy Prophet was instructed to recite these very Surahs, as has been mentioned in the above cited tradition from Hadrat Uqbah bin Amir. After this, when magic was worked on him, and his illness grew intense, Gabriel came and instructed him by Allah's command to recite these very Surahs. Therefore, in our opinion, the view held by the

commentators who describe both these Surahs as Makki is more reliable. Regarding them as connected exclusively with the incident of magic is difficult, for to this incident related only one verse (v.4), the remaining verses of Surah al Falaq and the whole of Surah An-Nas have nothing to do with it directly.

Theme and Subject-Matter

The conditions under which these two Surahs were sent down in Makkah were as follows. As soon as the Holy Prophet (upon whom be peace) began to preach the message of Islam, it seemed as though he had provoked all classes of the people around him. As his message spread the opposition of the disbelieving Quraish also became more and more intense. As long as they had any hope that they would be able to prevent him from preaching his message by throwing some temptation in his way, or striking some bargain with him, their hostility did not become very active. But when the Holy Prophet disappointed them completely that he would not effect any kind of compromise with them in the matter of faith, and in Surah Al-Kafirun they were plainly told: "I do not worship those who you worship nor are you worshipers of Him Whom I worship. For you is your religion and for me is mine", the hostility touched its extreme limits.

More particularly, the families whose members (men or women, boys or girls) had accepted Islam, were burning with rage from within against the Holy Prophet. They were cursing him, holding secret consultations to kill him quietly in the dark of the night so that the Bani Hashim could not discover the murderer and take revenge; magic and charms were being worked on him so as to cause his death, or make him fall ill, or become mad; satans from among the men and the jinn spread on every side so as to whisper one or another evil into the hearts of the people against him and the Qur'an brought by him so that they became suspicious of him and fled him. There were many people who were burning with jealousy against him, for they could not tolerate that a man from another family or clan than their own should flourish and become prominent.

For instance, the reason why Abu Jahl was crossing every limit in his hostility to him has been explained by himself: "We and the Bani Abdi Manaf (to which the Holy Prophet belonged) were rivals of each other: they fed others, we too fed others; they provided conveyances to the people, we too did the same; they gave donations, we too gave donations, so much so that when they and we have become equal in honor and nobility, they now proclaim that they have a Prophet who is inspired from the heaven; how can we compete with them in this field? By God, we will never acknowledge him, nor affirm faith in him". (*Ibn Hisham*, vol. I, pp. 337-338).

Such were the conditions when the Holy Prophet (upon whom be peace) was commanded to tell the people: "I seek refuge with the Lord of the dawn, from the evil of everything that He has created, and from the evil of the darkness of night and from the evil of magicians, men and women, and from the evil of the envious", and to tell them: "I seek refuge with the Lord of mankind, the King of mankind, and the Deity of mankind, from the evil of the whisperer, who returns over and over again, who whispers (evil) into the hearts of men, whether he be from among the jinn or men." This is similar to what the Prophet Moses had been told to say when Pharaoh had expressed his design before his full court to kill him: "I have taken refuge with my Lord and your Lord against every arrogant person who does not believe in the Day of Reckoning." (Al-Mu'min: 27). And: "I have taken refuge with my Lord and your Lord lest you should assail me." (Ad-Dukhan; 20).

On both occasions these illustrious Prophets of Allah were confronted with well-equipped, resourceful and powerful enemies. On both occasions they stood firm on their message of Truth against their strong opponents, whereas they had no material power on the strength of which they could fight them, and on both occasions they utterly disregarded the threats and dangerous plans

and hostile devices of the enemy, saying: "We have taken refuge with the Lord of the universe against you." Obviously, such firmness and steadfastness can be shown only by the person who has the conviction that the power of His Lord is the supreme power, that all powers of the world are insignificant against Him, and that no one can harm the one who has taken His refuge. Only such a one can say: "I will not give up preaching the Word of Truth. I care the least for what you may say or do, for I have taken refuge with my Lord and your Lord and Lord of all universe."

Question whether Mu'awwidhatayn are, or are not, Quranic

The above discussion is enough to help one understand fully the theme and content of the two Surahs, but since three points in the books of *Hadith* and commentary concerning these Surahs have been discussed, which are likely to create doubts in the minds, it is necessary to clear them also here. First, whether it is absolutely established that these two Surahs are the Qur'anic Surahs, or whether there is some doubt in this regard. This question arose because in the traditions related from an illustrious Companion like Hadrat Abdullah bin Mas'ud, it has been said that he did not regard these two Surahs as the Surahs of the Qur'an and had eliminated these from his copy of the *Mushaf*. Imam Ahmad, Bazzar, Tabarani, Ibn Marduyah, Abu Ya'la, Abdullah bin Ahmad bin Hanbal, Humaydi, Abu Nu'aim, Ibn Hibban and other traditionists have related this from Hadrat Abdullah bin Mas'ud with different chains of transmitters and mostly on sound authority. According to these traditions, he not only eliminated these Surahs from the *Mushaf* but it has also been reported that he used to say: "Do not mix up with the Qur'an that which is not of the Qur'an. These two Surahs are not included in the Quran. This was only a command enjoined on the Holy Prophet (upon whom be peace) for seeking God's refuge." In some traditions there is also the addition that he did not recite these Surahs in the Prayer.

On the basis of these traditions the opponents of Islam had an opportunity to raise doubts about the Qur'an, saying that this Book, God forbid, is not free from corruption. For when, according to a Companion of the rank of Hadrat Abdullah bin Mas'ud, these two Surahs are an annexation to the Qur'an, many other additions and subtractions also might have been made in it. To rid the Qur'an of this blame Qadi Abu Bakr Al-Baqillani, Qadi Iyad and others took the stand that Ibn Mas'ud was not in fact a denier of the *Mu'awwidhatayn* being Qur'anic but only refused to write them in the *Mushaf*. For, according to him, only that which the Holy Prophet (upon whom be peace) had allowed, should be written in the *Mushaf*, and Ibn Mas'ud did not receive the information that the Holy Prophet had allowed this. But this stand is not correct, for according to sound evidence, it is confirmed that Ibn Mas'ud (may Allah be pleased with him) had denied that these were Surahs of the Qur'an. Some other scholars, for instance, Imam Nawawi, Imam Ibn Hazm and Imam Fakhr-ud-din Razi, regard this as a pure lie and falsehood that Ibn Mas'ud had asserted any such thing. But to reject genuine historical facts without sound evidence is unscientific.

Now, the question is: How can the blame that attaches to the Qur'an because of these traditions of Ibn Mas'ud correctly refuted? This question has several answers which we shall give below in sequence:

1. Hafiz Bazzar after relating these traditions of Ibn Mas'ud in his *Musnad*, has written that he is solitary and isolated in his this opinion; no one from among the Companions has supported this view.
2. The copies of the Qur'an which the third Caliph, Hadrat Uthman (may Allah be pleased with him), had got compiled by the consensus of the Companions and which he had sent from the Islamic Caliphate officially to the centers of the world of Islam contained both these Surahs.

3. The *Mushaf* which, since the sacred time of the Holy Prophet (upon whom be peace) till today, has the seal of consensus of the entire world of Islam, contains both these Surahs. The solitary opinion of only Abdullah bin Mas'ud, in spite of his high rank, has no weight against this great consensus.
4. It is confirmed by sound and reliable *ahadith* from the Holy Prophet (upon whom be peace) that he not only recited these Surahs in the Prayer himself but instructed others also to recite them, and taught them to the people as the Surahs of the Qur'an. Consider, for instance, the following *ahadith*:

We have cited on the authority of Muslim, Ahmad, Tirmidhi and Nasai the tradition of Hadrat Uqbah bin Amir that the Holy Prophet told him about Surah Al-Falaq and Surah An- Nas, saying that those verses had been revealed to him that night. A tradition in Nasai from Uqbah bin Amir is to the effect that the Holy Prophet (upon whom be peace) recited both these Surahs in the Morning Prayer. Imam Ahmad on sound authority has related in his *Musnad* the tradition from a Companion that the Holy Prophet said to him, "When you perform the Prayer, recite both these Surahs in it."

In Musnad Ahmad, Abu Daud and Nasai this tradition of Uqbah bin Amir has been related: "The Holy Prophet said to him: Should I not teach you two such Surahs as are among the best Surahs that the people recite? He said: Do teach me, O Messenger of Allah. Thereupon the Holy Prophet taught him the *Mu'awwidhatayn*. Then the Prayer began and the Holy Prophet recited the same two Surahs in it also, and when after the Prayer the Holy Prophet passed by him, he said to him, 'O Uqbah, how did you like it?' Then he instructed him to the effect: When you go to bed, and when you get up from bed, recite these Surahs."

Nasai, Ibn Marduyah and Hakim have related this tradition also from Uqbah bin Amir: "Once the Holy Prophet was riding on a conveyance and I was walking along with him with my hand placed on his sacred foot. I said: Kindly teach me Surah Hud or Surah Yusuf. He replied: In the sight of Allah there is nothing more beneficial for the servant than *Qul a'udhu bi-Rabbil-falaq*."

Question of Holy Prophet's being affected by Magic

After the peace treaty of Hudaibiyah when the Holy Prophet (upon whom be peace) returned to Madinah, a deputation of the Jews of Khaibar visited Madinah in Muharram, A.H. 7 and met a famous magician, Labid bin Asam, who belonged to the Ansar tribe of Bani Zurayq. They said to him: "You know how Muhammad (upon whom be Allah's peace and blessings) has treated us. We have tried our best to bewitch him but have not succeeded. Now we have come to you because you are a more skilled magician. Here are three gold coins, accept these and cast a powerful magic spell on Muhammad."

In those days the Holy Prophet had a Jewish boy as his attendant. Through him they obtained a piece of the Holy Prophet's comb with some hair stuck to it. Magic was worked on the same hair and the teeth of the comb. According to some traditions, magic was worked by Labid bin Asam himself, according to others, his sisters were more skilled than him and he got the spell cast through them. Whatever be the case, Labid placed this spell in the spathe of a male date-tree and his it under a stone at the bottom of Dharwan or Dhi Arwan, the well of Bani Zurayq.

The spell took one whole year to have effect upon the Holy Prophet (upon whom be peace). In the latter half of the year the Holy Prophet started feeling as if was unwell. The last forty days became hard on him, of which the last three days were even harder. But its maximum effect on him was that he way melting away from within. He thought he had done a thing whereas, in fact, he had not done it: he thought he had visited his wives whereas he had not visited them; and sometimes he would

doubt having seen something whereas, in fact, he had not seen it. All these effects were confined to his own person; so much so that the other people could not notice what state he was passing through. As for his being a Prophet, no change occurred in the performance of his duties.
There is no tradition to say that he might have forgotten some verses of the Qur'an in those days, or might have recited a verse wrongly, or a change might have occurred in the assemblies and in his counsels and sermons, or he might have presented a discourse as Revelation which may not have been revealed to him, or he might have missed a Prayer and thought that he had performed it. God forbid, if any such thing had happened, it would have caused a clamor and the whole of Arabia would have known that a magician had overpowered the one whom no power had been able to overpower. But the Holy Prophet's position as a Prophet remained wholly unaffected by it. Only in his personal life he remained worried on account of it. At last, one day when he was in the house of Hadrat Aishah, he prayed to Allah to be restored to full health. In the meantime he fell asleep or drowsed and on waking he said to Hadrat Aishah: "My Lord has told me what I had asked of Him." Hadrat Aishah asked what it was. He replied: "Two men (i.e. two angels in human guise) came to me. One sat near my head and the other near my feet. The first asked: what has happened to him? The other replied: Magic has been worked on him. The first asked: who has worked it? He replied: Labid bin Asam. He asked: In what is it contained? He replied: In the comb and hair covered in the spathe of a male date-tree. He asked: where is it? He replied: under a stone at the bottom of Dhi Arwan (or Dharwan), the well of Bani Zurayq. He asked: what should be done about it? He replied: the well should be emptied and it should be taken out from under the stone. The Holy Prophet then sent Hadrat Ali, Hadrat Ammar bin Yasir and Hadrat Zubair: They were also joined by Jubair bin Iyas az-Zurqi (two men from Bani Zurayq). Later the Holy Prophet also arrived at the well along with some Companions. The water was taken out and the spathe recovered. There they found that beside the comb and hair there was a cord with eleven knots on it and a wax image with needles pricked into it. Gabriel (peace be on him) came and told him to repeat the *Mu'awwidhatayn*. As he repeated verse after verse, a knot was loosened and a needle taken out every time, till on finishing the last words all the knots were loosened and all the needles removed, and he was entirely freed from the charm. After this he called Labid and questioned him. He confessed his guilt and the Holy Prophet let him go, for he never avenged himself on anyone for any harm done to his person.
Now, obviously this objection does not at all apply to a matter about which history confirms that the magic spell had affected only the person of Muhammad (upon whom be peace) and not the Prophethood of Muhammad (upon whom be peace), which remained wholly unaffected by it.
In this connection, another thing worthy of mention is that the people who regard magic as a kind of superstition hold this view only because the effect of magic cannot be explained scientifically. But there are many things in the world which one experiences and observes but one cannot explain scientifically how they happen. If we cannot give any such explanation it does not become necessary that we should deny the thing itself which we cannot explain. Magic, in fact, is a psychological phenomenon which can affect the body through the mind just as physical things affect the mind through the body.

Question of Reciting Charms and Amulets in Islam

The third thing that arises in connection with these Surahs is whether recitation of charms and amulets has any place in Islam, and whether such recitation is by itself efficacious or not. This question arises for in many *ahadith* it has been reported that the Holy Prophet (upon whom be peace) at the time of going to bed every night, especially during illness, used to recite the

Mu'awwidhatayn (or according to other reports, the *Mu'awwidhat*, i.e. *Qul Huwa-Allahu Ahad* and the *Mu'awwidhatayn*) thrice, blow in his hands and then rub the hands on his body from head to foot as far as his hands could reach. During his last illness when it was not longer possible for him to so do, Hadrat Aishah recited these Surahs herself or by his command blew on his hands in view of their being blessed and rubbed them on his body. Traditions on this subject have been related in Bukhari, Muslim, Nasai, Ibn Majah, Abu Da'ud and Mu'atta of Imam Malik through authentic channels on the authority of Hadrat Aishah herself beside whom no one could be better acquainted with the domestic life of the Holy Prophet.

In this regard, one should first understand its religious aspect. In the *Hadith* a lengthy tradition has been related on the authority of Hadrat Abdullah bin Abbas, at the end of which the Holy Prophet is reported to have said: "The people of my *Ummah* to enter Paradise without reckoning will be those who neither turn to treatment by branding, nor to enchanting, nor take omens, but have trust in their Lord." (Muslim).

According to a tradition reported on the authority of Hadrat Mughirah bin Shubah, the Holy Prophet said: "He who got himself treated by branding, or enchanting, became independent of trust in Allah." (Tirmidhi). Hadrat Abdullah bin Mas'ud has reported that the Holy Prophet disapproved of ten things one of which was recitation of charms and amulets except by means of the *Mu'awwidhatayn* or *Mu'awwidhat*. (Abu Daud, Ahmad, Nasai, Ibn Hibban, Hakim).

Some *ahadith* also show that in the beginning the Holy Prophet had altogether forbidden recitation of charms and amulets, but later he allowed it on the condition that is should not smack of polytheism, but one should recite and blow by means of the holy names of Allah, or the words of the Qur'an. The words used should be understandable and one should know that there is nothing sinful in it, and one should not wholly rely on the recitation of charms but on Allah's will to make it beneficial." After the explanation of the religious aspect, let us now see what the *Hadith* says in this regard.

Tabarani in As-Saghir has related a tradition on the authority of Hadrat Ali, saying: "One the Holy Prophet was stung by a scorpion during the Prayer. When the Prayer was over, he remarked: God's curse be on the scorpion: it neither spares a praying one, nor any other. Then he called for water and salt, and started rubbing the place where the scorpion had stung with salt water and reciting *Qul ya ayyuhal-kafirun*, *Qul Huwa Allahu ahad*, *Qul a'udhu bi-Rabbil-falaq* and *Qul a'udhu bi-Rabbin-nas*, along with it."

Ibn Abbas also has related a tradition to the effect: "The Holy Prophet (upon whom be peace) used to recite this invocation over Hadrat Hasan and Husain: *U'idhu kuma bi-kalimat Allahit-tamati min kulli shaitan-in wa hammati-wa min kulli ayt-in-lam nati*: "I give you in the refuge of Allah's blameless words, from every devil and troublesome thing, and from every evil look." (Bukhari, Musnad Ahmad, Tirmidhi, Ibn Majah).

A tradition has been related in Muslim, Muwatta, Tabarani and Hakim about Uthman bin al-As ath-Thaqafi, with a little variation in wording, to the effect that he complained to the Holy Prophet (upon whom be peace), saying: "Since I have become a Muslim, I feel a pain in my body, which is killing me." The Holy Prophet said: "Place your right hand on the place where you feel the pain, then recite *Bismillah* thrice, and *A'udhu billahi wa qudratihi min sharri ma ajidu wa uhadhiru* ("I seek refuge with Allah and with His power from the evil that I find and that I fear") seven times, and rub your hand."

Musnad Ahmad and Tahavi contain this tradition from Talq bin Ali: "I was stung by a scorpion in the presence of the Holy Prophet (upon whom be peace). The Holy Prophet recited something and blew over me and rubbed his hand on the affected place."
Muslim contains a tradition from Abu Said Khudri, which says: "Once when the Holy Prophet (upon whom be peace) fell ill, Gabriel came and asked: O Muhammad, are you ill? The Holy Prophet answered in the affirmative. Gabriel said: I blow on you in the name of Allah from everything which troubles you and from the evil of every soul and the evil look of every envier. May Allah restore you to health. I blow on you in His name."
Imam Ahmad in his *Musnad* has related this tradition from Hafsah, mother of the Faithful: "One day the Holy Prophet (upon whom be peace) visited me in the house and a woman, named Shifa, was sitting with me. She used to blow on the people to cure them of blisters. The Holy Prophet said to her: Teach Hafsah also the formula."
Muslim, Musnad Ahmad and Ibn Majah contain a tradition from Hadrat Jabir bin Abdullah, saying: "The Holy Prophet (upon whom be peace) had forbidden us blowing to cure disease. Then the people of the clan of Hadrat Amr bin Hazm came and they said: We had a formula with which we used to blow on the people to cure them of scorpion's sting (or snake-bite). But you have forbidden us the practice. Then they recited before him the words which they made use of. Thereupon the Holy Prophet said: I do not see any harm in it, so let the one who can do good to his brother, do him good."
According to *Muwatta*, Hadrat Abu Bakr went to the house of his daughter, Hadrat Aishah, and found that she was unwell and a Jewish woman was blowing over her. Thereupon he said to her: "Blow over her by means of the Book of Allah." This shows that if the people of the Book practice blowing by means of the verses of the Torah and the Gospel, it is also permitted.

Relation between Surah Al-Fatihah and the Mu'awwidhatayn

The last thing which is noteworthy with regard to the *Mu'awwidhatayn* is the relation between the beginning and the end of the Qur'an. Although the Qur'an has not been arranged chronologically, the Holy Prophet (upon whom be peace) arranged in the present order the verses and Surahs revealed during 23 years on different occasions to meet different needs and situations not by himself but by the command of Allah Who revealed them. According to this order, the Qur'an opens with the Surah Al-Fatihah and ends with the *Mu'awwidhatayn*.
In the beginning, after praising and glorifying Allah, Who is Lord of the worlds, Kind, Merciful and Master of the Judgment Day, the servants submits: "Lord, You alone I worship and to You along I turn for help, and the most urgent help that I need from You is to be guided to the Straight Way."
In answer, he is given by Allah the whole Qur'an to show him the Straight Way, which is concluded thus: Man prays to Allah, Who is Lord of dawn, Lord of men, King of men, Deity of men, saying: "I seek refuge only with You for protection from every evil and mischief of every creature, and in particular, from the evil whisperings of devils, be they from among men or jinn, for they are the greatest obstacle in following the Straight Way." The relation that the beginning bears with the end, cannot remain hidden from anyone who has understanding and insight.

Bevezetés az An-Nasz (Emberek) Szúrához

Sayyid Abul Ala Maududi - Tafhim al-Qur'an – A Korán Jelentése c. munkája nyomán

A következő bevezető a 113. Al-Falaq (Hajnalhasadás) és 114. An-Nasz (Emberek) Szúrákra együtt érvényes

Elnevezés

Ez a két Szúra két elkülönült egység más cím alatt, de tartalmuk hasonlósága annyira összeköti őket, hogy mindkettőt közös névvel is illetik: *Mu'awwidhatayn* (a két Szúra, melyekkel Allahnál lehet menedéket kérni). Imám Baihaqi a *Dala'il an-Nabuwat* (A Prófécia bizonyítékai) c. munkájában írja, hogy a két Szúra egyszerre nyilatkoztatott ki, ezért kaphattak egy nevet: *Mu'awwidhatayn.* Ugyanazt a bevezetőt írtuk minkét Szúrához, hiszen egy témát fednek le, de a következőkben külön-külön is foglalkozunk velük.

A kinyilatkoztatás ideje

Hasan Basri, Ikrimah, Ata és Dzsabir bin Zaid szerint Mekkai Szúrák. Az Abdullah bin Abbas által közölt Hadisz támogatja ezt a véleményt. De Abdullah bin Zubair és Qatadah Hadiszai szerint Medinai Szúrák. Talán Uqbah bin Amir eldöntheti ezt a vitát, mert rá hivatkozva Muslim, Tirmidhi és Imam Ahmad bin Hanbal ezt közlik: „A Próféta (béke reá) így szólt hozzá: Tudod, hogy milyen versek nyilatkoztak ki ma éjjel rám? *A'udhu bi-Rabbil-falaq* és *A'udhu bi-Rabbin-nas.*" Ezt a Hadiszt tekintettük bizonyítékként ahhoz, hogy végül Medinai Szúrának jelöljük ezeket a verseket. A másik ok, hogy Uqba bin Amir Medinában tért meg az Iszlámra, a Hidzrsa után, amint ezt Abu Daud és Nasai állítják. Vannak további Hadiszok is Ibn Sa'd, Muhiyy-us-Sunnah Bagawi, Imám Nasafi, Imám Baihaqi és mások nyomán, akik ugyanezt erősítik azt állítva, hogy ez a két Szúra akkor nyilatkoztatott ki, amikor a Zsidók Medinában mágiát hajtottak végre a Prófétán (béke reá) és ennek hatására megbetegedett. Ibn Sa'd azt állította, hogy ez a Hidzsra 7. évében történt.
Ahogy az Al-Ikhlas Szúránál megjegyeztük, amikor egy Szúrával kapcsolatban elhangzik egy állítás, hogy ebből, vagy abból az alkalomból nyilatkoztatott ki, az nem azt jelenti, hogy csak akkor és soha máskor nem hangzott el még egyszer. Előfordult, hogy ugyanaz a Szúra, vagy egyes versek, több külön alkalmakkor is arra indították Allahot, hogy ugyanazokkal a sorokkal inspirálja a Prófétát másodszor, vagy többször is. Az a véleményünk, hogy ugyanez történhetett a *Mu'awwidhatayn* esetében is. A Szúrák tartalma miatt állíthatjuk, hogy először Mekkában nyilatkoztattak ki akkor, amikor a Próféta egyre erősödő ellenállásba ütközött. Később, mikor Medinában a Hipokriták, Zsidók és bálványimádók kerültek szembe a Prófétával, újból kinyilatkoztathattak, ami megerősíti Uqbah bin Amer Hadiszát. Amikor pedig mindezek után megbetegedett, leesett lábáról, akkor Gábriel még egyszer elhozhatta neki Allah ihletését ezekre a Szúrákra. Ezért minden kommentátornak igazat lehet adni, akár Mekkai, akár Medinai eredetűnek tüntetik fel ezeket. A mágiára csak egyetlen verssor utal az Al-Falaq (Hajnalhasadás) Szúrában, az An-Nasban ilyen hivatkozás nem szerepel.

Témakör

A két Szúra kinyilatkoztatásakor Mekkában a következő helyzet volt. Amikor a Próféta hirdette az Iszlámot, úgy tűnt, mintha a Mekkai társadalom minden rétegét provokálná. Ahogy terjedt az Üzenete, úgy váltak Quraish hitetlen ellenzői is intenzívebbé. Addig, míg csak bekiabálásokkal, útján való akadályoztatással, intrikákkal hadakoztak a Próféta ellen, még nem beszélhetünk aktív ellenségeskedésről részükről. Viszont, amikor a Próféta nem állt kötélnek, elutasította ajánlataikat, nem ment bele a hitet érintő kompromisszumba és megszólalt az Al-Kafirun (Hitetlenek) Szúra

gondolata: „Én nem imádkozom ahhoz, amihez ti imádkoztok és ti sem imádkoztok ahhoz, amihez én imádkozom. Nektek a ti vallásotok, nekem az enyém", akkor az ellenségeskedés tetőfokára hágott. Azok a családok, ahol egy családtag felvette az Iszlámot, különös haragra gerjedtek a Prófétával szemben. Elátkozták, titkos összeesküvéseken szőttek terveket megöléséről az éj fedésében úgy, hogy Bani Hashim ne tudja meg ki volt az elkövető és ne tudjon bosszút állni. Működött ellene a mágia, varázslat, hogy megbetegítsék, vagy megbolonduljon. Ördögi lények elevenedtek meg több helyen, hogy az emberek fülébe súgják szitkaikat a Koránról, bizonytalanságra, elutasításra késztetve őket. Sokan irigykedve néztek Mohammedre, mert nem tűrték, hogy egy másik család, vagy klán valami miatt kitűnjön a többi közül. Ennek okán állt szembe Abu Dzsahal is, aki ezt a következőképpen magyarázta: „Mi és Bani Manaf (a Próféta nemzetsége) egymás vetélytársai voltunk. Ha ők etettek embereket, mi is etettünk. Ha szállító alkalmatosságra volt az embereknek szüksége és adtak nekik, akkor mi is ezt tettük, ha adományoztak, mi is adományoztunk, így mindig egyformák voltunk nemességben és méltóságban. Most azt állítják, hogy van egy Prófétájuk, aki az Égből kap sugallatot. Hogy tudnánk velük ebben versenyezni? Istenemre! Sohasem fogom őt elismerni!" (Ibn Hisham, vol I. 337-339 o.).
Ez volt a helyzet akkor, mikor a Próféta azt az inspirációt kapta, hogy nyilatkoztassa ki az embereknek: „Menedéket keresek a hajnalhasadás Urában, a gonosztól, mit Ő teremtett, a sötétség gonoszától, midőn az beáll, gonoszától a mágiának, férfinak és nőnek, az irigy gonoszától, ha az irigy." Menj és mondd: „Menedéket keresek az emberek Urában, az emberek Királyában, az emberek Istenében, az alattomos, sugdolódzó gonoszától, ki az emberek kebelében súg-búg, a Dzsinnekről és emberekről." Ezek a sorok megfeleltek Mózes mondatainak, melyeket a Fáraónak mondott akkor, amikor felfedte előtte, hogy meg akarja ölni. „Menedéket keresek Uramnál, Aki a te Urad, a bűnöstől, aki nem hisz az Elszámolás Napjában (Al-Mu'min: 27). „Menedéket keresek Uramban, Aki a Te Urad, hogy meg ne támadhass." (Ad-Dukhan: 20).
Mindkét esetben Allah Prófétái egy jól felszerelt, forrásokkal rendelkező, hatalmas ellenséggel álltak szemben. Mindkét esetben szilárdak voltak az Igazság üzenetének képviseletében, pedig nem állt mögöttük semmilyen anyagi erő, támogatás, amivel felvehették volna harcukat a földi halmakkal szemben. Mindkét Próféta semmibe vette a hatalmasságok fenyegetéseit, ellenséges nyilatkozatait: „Mi a Világok Urában kerestünk menedéket ellened", mondták. Ezt a megrendíthetetlen szilárdságot csak az tudja felmutatni, aki teljes meggyőződéssel bír Ura mindenek felettiségéről, hogy Övé a legfelső hatalom, és minden más földi erődemonstráció jelentéktelen Mellette. Senki sem árthat azoknak, akik Benne keresnek menedéket. Csak egy ilyen személy mondhatja: „Sosem hagyom abba tanításaimat az Igazság Szavával. Nem törődöm azzal, mit mondasz, mert a világok Urában kerestem menedéket, Aki a te Urad és az én Uram."

Kérdés: A *Mu'awwidhatayn* a Korán része, vagy nem?

Léteznek olyan Hadiszok, melyek nem sorolják be a két Szúrát a Koránba, ezért, ha el kívánjuk oszlatni a kétségeket, jobb, ha ezt a kérdést itt tisztázzuk.
Ez a kérdés azért vetődött fel, mert a Próféta olyan hiteles követője, mint Abdullah bin Mas'ud ezt a két Szúrát nem tartotta a Muszhaf (Korán) részének. Imam Ahmad, Bazzar, Tabarani, Ibn Marduyah, Abu Ya'la, Abdullah bin Ahmad bin Hanbal, Humaydi, Abu Nu'aim, Ibn Hibban és más kommentátorok Abdullah bin Mas'ud közlését más közvetítői láncokon keresztül publikálták. Ezek alapján, ő nem csak nem tekintette ezeket a Korán Szúráinak, hanem így szólt: „Ne keverjétek össze a Koránt azzal, ami nem Korán. Ez a két Szúra nem tartozik a Koránhoz. Ezek csupán Allah Prófétájának (béke reá) szóló parancsolatok, hogy Allahban keressen menedéket." Néhány Hadisz szerint ezeket a Szúrákat nem recitálják imádkozáskor.
A fenti Hadiszok miatt az Iszlám ellenségei kételyeket fogalmaztak meg a Korán tisztaságával kapcsolatban és azt állítják, hogy a Szentírás nem mentes a hamisításoktól. Abdullah bin Mas'ud magas rangja miatt el kell fogadnunk véleményét, de akkor sem tekinthetjük a két Szúrát a Korán függelékének. Hogy megszabadítsa a Koránt ettől a kétkedéstől, Qadi Abu Bakr Al-Baqilani, Qadi

Iyad és mások azon az álláspontón voltak, hogy Ibn Mas'ud sohasem állította, hogy a két Szúra nem Korán, hanem azt mondta, hogy nem tenné be a Mushaf-ba, azaz nem tenné be a kötetbe. Ibn Mas'udnak nem volt felhatalmazása a Prófétától, hogy mit tegyen be a kötetbe, mit nem, erre csak a Prófétának volt joga és ő elrendelte a *Mu'awidhatayn* kötetbe rendezését. Van még egy baki. Senkinek sincs szilárd bizonyítéka arra, hogy Mas'ud azt állította, hogy a két Szúra nem tartozik a Koránhoz. Más tudósok, így Imam Nawawi, Imam Ibn Hazm and Imam Fakhr-ud-din Razi, puszta hazugságnak tartják mindezt, amit utólag Mas'ud szájába adnak. Szilárd bizonyíték nélkül, ugyanis a hivatkozás minden tudományos alapot nélkülöz.
A kérdés: A Koránnal kapcsolatos kétely, amit Mas'ud Hadisza táplál, miként cáfolható? Erre több válasz adható:

1. Hafiz Bazzar az Ibn Mas'ud hivatkozással kapcsolatban megjegyzi, hogy Ibn Mas'ud egyedül van ezzel a véleményével az összes többi Követővel szemben. Senki sem támogatja ezt a véleményt.
2. Az Uthman kalifa (béke reá) által elkészített első Korának, melyeket minden hiteles Követő bevonásával és megegyezésével állítottak össze és melyek etalonjait minden Iszlám központ a Kalifátus területén megkapta, tartalmazták ezt a két Szúrát.
3. Az a kötet (Muszhaf), ami a Próféta szent ideje óta mind a mai napig megmaradt és megegyezés pecsétjeként szolgál az egész Iszlám világ számára, mindkét Szúrát tartalmazza. Abdullah bin Mas'ud egyedüli véleménye, akármilyen magas rangot töltött be, nem eshet egyenlő súllyal latba a nagy konccenzussal szemben.
4. Szilárd bizonyíték szól amellett, hogy a Próféta nem csak imádkozáskor mondta el ezt a két Szúrát, hanem instrukciót is adott másoknak ezek recitálására. Azt tanította, hogy ez a két Szúra a Koránból való, amit Hadiszok is alátámasztanak:

Idézve Muslim, Ahmad, Tirmidhi és Nasai kommentátorokat, akik Uqbah bin Amir Hadiszát publikálják, közlik, a Próféta elmondta neki, hogy az Al-Falaq és An-Nasz Szúrák éjjel nyilatkoztak ki számára. Nasai szerint a Próféta mindkét Szúrát recitálta a hajnali imájában. Imam Ahmad erős bizonyítékkal támogatott Hadiszt közöl: „Mikor imára állsz, mondd el mindkét Szúrát."
Ahmad, Abu Daud és Nasai hivatkozási láncaiban ekképpen említik meg Uqbah bin Amirt: „A Próféta így szólt hozzá: Megtanítsak-e neked két Szúrát, amit az embereknek recitálniuk kell? Igen, taníts ó, Allah Prófétája. Ekkor a Próféta megtanította neki a *Mu'awidataynt*. Majd imádkoztak és ima alkalmával is ez a két Szúra ismétlődött. Végül megkérdezte: ó Uqbah! Hogy tetszettek? Majd úgy rendelkezett számára, hogy ha lefeküdni tér, vagy ha reggel felkel, recitálja ezt a két Szúrát.
Nasai, Ibn Mardiyah és Hakim egy másik Hadiszt közölnek Uqbah bin Amirról: „Egyszer a Próféta egy karavánnal tevegelt, én mellette gyalogoltam és szentséges lábára helyeztem kezem. Így szóltam: Taníts meg a Hud és a Yuszuf (József) Szúrákra. Ezt felelte: Allah Színe előtt nincs jótékonyabb, mint *Qul a'udhu bi-Rabbil-falaq* (113. Al-Falaq, Hajnalhasadás Szúra).

A Próféta ellen mágiát vetettek be

A Hudaybiyahi békeszerződés után, a Próféta (béke reá) visszatért Medinába. Zsidók küldöttsége jött Medinába Khaibarból a Hidzsra 7. évének Muharram havában, hogy találkozzanak Labid bin Asammal, a híres mágussal. Labid az Anszarokhoz, a Bani Zurayk törzsbe tartozott. Így szóltak hozzá: „Te jól tudod, miként bánt el velünk Mohammed. Mindent megpróbáltunk, hogy mágiával hatástalanítsuk, de nem jártunk sikerrel. Hozzád jöttünk, mert te vagy a legjobb mágus. Itt van három aranypénz. Fogadd el ezeket és tedd ki Mohammedet egy erős varázslatnak."
Akkoriban a Prófétának volt egy Zsidó fiú kísérője. Segítségével sikerült megszerezniük a Próféta fésűjét, benne pár szál hajával. Mágia alá vetették a hajat és a fésűt egyaránt. Pár Hadisz szerint maga Labid folytatta le a szertartást, de voltak, akik szerint Labid nővérei végezték, akik Labidnál gyakorlottabbak voltak. Akárhogy is volt, a varázslat alá vetett tárgyakat Labid egy pálma burokleveleibe helyezte, azt pedig Dharwan kútjának fenekére egy kő alá rejtette Bani Zurayq törzsénél. A varázslat egy egész évig tartott, míg hatni kezdett a Prófétánál (béke reá). Az év elteltével a Próféta nem érezte jól magát. Az év utolsó negyven napja, azon belül is az utolsó három volt a

legsúlyosabb. A Próféta többször nem volt magánál. Azt hitte, hogy megtett valamit, amit nem tett meg, úgy gondolta, hogy meglátogatta a feleségeit, de nem volt náluk, olyasmit látott, amit nem láthatott. Sokan látták, hogy különös dolgok történnek a Próféta körül, de azt senki sem tapasztalta, hogy Prófétai kötelességeinek ellátásában csorba esett volna.
Arról egy Hadisz sem szól, hogy a Koránból ezekben a napokban elfelejtett volna egy verset, vagy rosszul idézett volna. Beszédeiben sem volt zavar, ellentmondás, nem vétett el imát. Ha ez bekövetkezett volna, nem lehetett volna kimagyarázni Arábia egész területén, hogy egy varázsló hatalma felülkerekedett Isten követének hatalmán. Így a Prófétai pozíciójában nem esett kár, csupán magánéletében jelentkeztek zavarok. Egy napon Aisha házában volt és felgyógyulásáért imádkozott Allahhoz. Majd elaludt és mikor felébredt így szólt Aishához: „Uram megadta nekem azt, amit kértem Tőle." Aisha kérdezte, mi volt az, majd ő így felelt: „Két ember (Angyal) jött hozzám. Egyik a fejemhez ült, a másik a lábamhoz. Az egyik azt kérdezte: ki tette ezt? A másik mondta: Labid bin Asam. Mivel tette? Válaszolt: Fésűvel, amit pálmalevelekbe tekert és Dharwan kútjának mélyére rejtette egy kő alá Bani Zurayq törzsénél. Mit lehet tenni? A másik így szólt: A kutat ki kell üríteni és a tárgyakat ki kell onnan emelni a kő alól.
A Próféta elküldte Alit, Ammar bin Yasirt és Zubairt, akikhez két fő csatlakozott Bani Zurayq törzséből. Később a Próféta is megérkezett a kúthoz a követőivel. A vizet eltávolították és megtalálták a pálmalevelet. Kibontották és benne volt a fésű a hajjal, ami mellet egy zsinór volt kilenc csomóval és egy viaszfigura tűkkel összeszurkálva. Gábriel alászállt és így szólt: Ismételd el a *Mu'awidataynt*. Amint a verseket ismételte, kibomlott egy csomó és kiesett egy tű. Amikor a két Szúra utolsó szavai is elhangzottak, mind a kilenc csomó kioldódott, minden tű kiesett a viaszfigurából és vége lett az ártásnak. Magához rendelte Labidot és kérdőre vonta. Mindent bevallott és a Próféta hagyta őt elmenni. Soha nem állt bosszút senkin, bármit is tettek ellene.
A mágia Mohammed személyét (béke reá) érintette, de a Prófécián nem hagyott nyomot. Ezzel kapcsolatban érdemes megjegyzést tenni a mágiával kapcsolatban, amit tudományos alapon nem lehet megmagyarázni. Sok dolog van azonban, amit látunk, tapasztalunk, megélünk és tudományos magyarázattal nem tudunk érvelni, valójában mi is történik? Ha nem tudunk megmagyarázni valamit, az nem jelenti automatikusan azt, hogy az a jelenség nem létezik. A mágia egy pszichológiai jelenség, ami hat a testre és az értelemre, ahogy fizikai dolgok is hatást gyakorolhatnak az értelemre a testen keresztül.

Ráolvasások, amulettek az Iszlám megítélésében

További kérdést vet fel a két Szúrával kapcsolatban az, hogy van-e helye az Iszlámban a ráolvasásnak, varázslatnak és amuletteknek, van-e ezeknek egyáltalán hatásuk? Ez a kérdés több Hadiszban is visszatér.
A Próféta (béke reá) lefekvés előtt minden este, különösen, ha beteg volt, a *Mu'awidateynt* recitálta (egyes közlések szerint a *Mu'awidateyn* és pl. *Qul huwa-Allahu-Ahad*) háromszor, majd belefújt a tenyerébe és tenyereivel végigdörzsölte testét, fejétől egészen a lábáig. Amikor olyan beteg volt, hogy ezt nem tudta megtenni, akkor Aisha recitálta a Szúrákat, majd a Próféta kérésére belefújt az ő tenyerébe és azokkal bedörzsölte testét. Ezt erősíti meg Bukhari, Muslim, Nasai, Ibn Madzsah, Abu Da'ud Hadisza és Imám Malik Mu'attája. Ők mind Aishát jelölik meg forrásként, mint aki a Próféta magánéletét a legjobban ismerte.
Mik a legfontosabb vallási aspektusok, amiket mindenképpen ismernünk kell? Számos Hadiszban Abdullah bin Abbasz közli a Prófétáról a következő mondást: „Az én Ummám emberei közül azok jutnak be számadás nélkül a Mennyországba, akik nem bélyegeznek meg senkit, nem foglalkoznak varázslattal, nem vesznek magukra ómeneket, amuletteket, hanem Allahra hagyatkoznak." (Muslim). Mughira bin Shubah közlése szerint a Próféta így szólt: „Aki maga is ráolvasással, varázslattal kezelteti magát, függetleníti bizalmát Allahtól." (Tirmidhi). Abdullah bin Mas'ud arról tudósított, hogy a Próféta helytelenített tíz dolgot, melyek közül az egyik a gyógyító bűvöletre és amulettekre való ráolvasás, ahol a *Mu'awidataynt* recitálták. (Abu Daud, Ahmad, Nasai, Ibn Hibban, Hakim).

Néhány Hadisz azt igazolja, hogy az elején a Próféta megtiltotta a gyógyító ráolvasást és amulettet, de később engedélyezte azzal a feltétellel, ha a politeizmus jegyei nem kerülnek be a gyakorlatba. Mindenképpen Allah neveit és a Koránt kell recitálni. Minden szónak érthetőnek és jól kivehetőnek kell lennie, semmi bűnre utaló kifejezés nem alkalmazható. Fontos, hogy senki sem hagyatkozhat magára a ráolvasásra, mert mindent Allah akarata dönt el, nem a ráolvasás. Nézzük, mit mondanak a Hadiszok.
Tabarani és As-Saghir közölte Alira hivatkozva a következőt: „Egyszer a Prófétát ima közben megmarta egy skorpió. Amikor véget ért az ima, a Próféta ennyit szólt: Allah átka a skorpióra. Nem kíméli az imádkozót, se mást. Sót és vizet kért, majd bedörzsölte a marás helyét vízzel és sóval, miközben ezt recitálta: *Qul ya ayyuhal-kafirun, Qul Huwa Allahu ahad, Qul a'udhu bi-Rabbil-falaq* és *Qul a'udhu bi-Rabbin-nas*, mindegyiket végigmondva."
Ibn Abbas közölte a következőt: „A Próféta (béke reá) Hasan és Husein (unokái) fölé hajolva így könyörgött: *U'idhu kuma bi-kalimat Allahit-tamati min kulli shaitan-in wa hammati-wa min kulli ayt-in-lam nati*: „Allah feddhetetlen szavaira bízlak titeket minden gonosztól, aggodalomtól és minden ártó tekintettől." (Bukhari, aki Ahmad, Thirmidi és Ibn Madzsah hivatkozási láncát használja.)

Muslim, Muwatta, Tabarani és Hakim említik meg Uthman bin al-As'ath-Thaqafit csak pár szó eltéréssel, de a lényeget tekintve hasonló módon: „Elkísértem a Prófétát (béke reá) és így szóltam hozzá: Amióta Muszlim vagyok, fájdalmat érzek a testemben, ami meg akar ölni. A Próféta erre így szólt: Helyezd a jobb kezedet oda, ahol a fájdalmat érzed és mondd: *Bismillah* háromszor, majd *A'udhu billahi wa qudratihi min sharri ma ajidu wa uhadhiru* (Menedéket keresek Allahban és az Ő hatalmában a gonosztól, amit itt találok, ami félelemben tart) hétszer, majd dörzsöld meg a kezed."
Ahmad és Tahavi hivatkozik Talq bin Alira: „Megmart egy skorpió a Próféta (béke reá) jelenlétében. Ő recitált valamit és kezeivel bedörzsölte a marás helyét."
Muslim egy Hadiszt közöl Abu Said Khudritól: „Egy alkalommal a Próféta megbetegedett. Eljött hozzá Gábriel és így szólt: „Ó, Mohammed, beteg vagy? A Próféta jelezte, hogy igen. Gábriel folytatta: Rád fújok Allah nevében, hogy gyógyulj ki abból, mi bajodat okozza, minden gonosz lélek gonoszától és az irigy ártó tekintetétől. Allah állítsa helyre egészségedet. Rád fújok az Ő nevében."
Imam Ahmad közli Hafsa, a „Hűség anyjának" hivatkozását: Egy napon a Próféta meglátogatott engem a feleségei házában és vele volt egy asszony, akit Shifának hívtak. Az emberek bőrén levő hólyagokat meg tudta gyógyítani ráfújással. A Próféta meghagyta neki, hogy tanítsa meg Hafsát is erre."
Ahmadre és Ibn Madzsahra hivatkozva Muslim egy Hadiszt közöl Dzsabir bin Abdullahtól: „A Próféta (béke reá) megtiltotta, hogy ráfújással gyógyítsunk. Az emberek Amr bin Hazm klánjából eljöttek hozzá és így szóltak: „Egykor volt egy formulánk, amit mi ráfújással alkalmaztunk, amikor skorpió, vagy kígyómarást gyógyítottunk. De te betiltottad ezt a gyakorlatot. Majd recitálták a formulát, amit használtak. A Próféta így szólt: „Nem látok semmi rosszat benne. Aki jót tud tenni testvérének, az tegye meg."
Muwatta közli, hogy Abu Bakr elment a lánya, Aisha házába és látta, hogy rosszul van. Egy Zsidó asszony kezelte őt ráfújással. Abu Bakr így szólt: „Úgy fújj rá, ha ráolvasol, Allah Könyvét használd!"
Ez azt mutatja, hogy az Írás Népe a Tórát és az Evangéliumot használták ráolvasásra, ami szintén megengedett volt.

A Fatiha Szúra és a Mu'awidatayn közti kapcsolat

Érdemes odafigyelni a Korán kezdetére és végződésére, illetve a kettő közti kapcsolatra. A Korán Szúrái nem időrendben álltak össze. A Próféta (béke reá) rendezte a verseket, melyek 23 éven keresztül nyilatkoztak ki, ebbe a sorrendbe, ami mind a mai napig változatlan. A kinyilatkoztatások különböző alkalmakkor, különböző szükségletekre adtak Útmutatást Allah parancsolásából. A Korán a Fatiha Szúrával kezdődik és a Mu'awidataynnel zárul. A kezdő sorok, Allahot dicsőítik, Aki a Világok Ura, a Megbocsájtó, a Könyörületes, a Végítélet Napja Birtokosa. A szolgáló aláveti magát: „Uram!

Csak Hozzád imádkozom, és csak Benned keresek menedéket. A legsürgősebb segítség, amit kérek, hogy vezess engem az Egyenes Ösvényre." Válaszképpen Allah lebocsátja az egész Koránt. Az ember Allahhoz imádkozik, Aki a Hajnal Ura, az emberek Ura, az emberek Királya, az emberek Istene, mondván: „Csak Benned keresek menedéket és védelmet a gonosztól, minden teremtmény félrevezetésétől, különösen az ördögök sugdolózásától, legyenek azok akár emberek, vagy Dzsinnek, mert ők az Egyenes Ösvény követésének legnagyobb akadályai!" Így nem maradhat senki értő, gondolkodó hívő előtt rejtve, hogy a kezdet és vég összefügg, egymást hordozzák.

114. An-Nas	114. An-Nasz
MANKIND	EMBEREK
Total Verses: 6	Összes vers: 6
Revealed At: Makka	Mekkai kinvilatkoztatás

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

In the name of God, Most Gracious, Most Merciful

A Mindenható és Könyörületes Allah nevében

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ﴿١﴾

1. Say: I seek refuge with the Lord and Cherisher of Mankind[1],
1. *Mondd: Menedéket keresek az emberek Urában[1],*

مَلِكِ النَّاسِ ﴿٢﴾

2. The King (or Ruler) of Mankind,
2. *Az emberek Királyában,*

إِلَهِ النَّاسِ ﴿٣﴾

3. The God (for judge) of Mankind,-
3. *Az emberek Istenében,*

[1] The previous Surah pointed to the necessity of seeking Allah's protection against external factors which might affect an individual. Here the need of protection from internal factors, mankind being viewed as a whole, is pointed out.

Az előző Szúra azt elemezte, hogy milyen külső veszély esetén keressük Allah menedékét. Itt most a belső tényezők elleni védekezés merül fel, mely ellen az egész emberiségben senki sincs védve.

مِن شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ ﴿٤﴾

4. From the mischief of the Whisperer (of Evil), who withdraws (after his whisper)[2],-

4. *A Sugdolózó gonoszától, mi elillan (miután duruzsolt)* [2],

الَّذِي يُوَسْوِسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ ﴿٥﴾

5. (The same) who whispers into the hearts of Mankind,-

5. *Ki az emberek keblében súg-búg,*

مِنَ الْجِنَّةِ وَ النَّاسِ ﴿٦﴾

6. Among Jinns and among men[3].

6. *Dzsinnek között és emberek között*[3].

[2] Evil insinuates itself in all sorts of insidious ways from within so as to sap man's will, which was given to man by Allah. This power of evil may be Satan, or evil men or the evil inclinations within man's own will: for there are "evil ones among men and Jinns, inspiring each other with flowery discourses by way of deception" (6: 112). They secretly whisper evil and then withdraw, to make their net the more subtle and alluring.

A gonosz mindenféle ravasz módon belopja magát az ember akaratába. Ez a hatalom lehet a Sátán, másik gonosz ember, vagy magának az egyénnek egy elhajlása, kisiklása, mely saját akaratából következett be: „Ekképpen tettünk meg minden Prófétának ellenséget, az emberek és Dzsinnek Sátánjait, akik egymásra sugallnak, szóvirágokkal ámítanak." (6:112). Titokban gonosz dolgokat sugdolóznak, duruzsolnak, majd odébb állnak, ezzel rejtelmessé, csábítóvá téve magukat.

[3] This last clause amplifies the description of the sources from which the whisper of evil may emanate: they may be men whom you may see or invisible spirits of evil working within. So long as we put ourselves in Allah's protection, and trust in Allah, evil cannot really touch us in our essential and inner life.

Itt megjelenik a gonosz belső hang forrása: 1. emberek, kik körbevesznek és kiket látunk, 2. láthatatlan lelkek, melyek bennünk dolgoznak. Aki Allahra hagyatkozik, nem érheti baj és semmi nem árthat belső spirituális életének.